

கொட்டாளுச் சேனை கொலீ ஜர் ரோட்டில் 48/17ம் இலக்க வீட்டு எங்கிருக்கிறது எனப் பதகைக் கண்டறிந்ததாகும். உண்மையில் ஸ்ரீ தருக்கு அன்று இருப்பது கொள்ளவில்லை. பத்மா வீட்டுக்கு முதன் முதலாகப் போகப் போகிறோம். அவனுக்கும் தனக்குமுள்ள தொடர்புகள் இதன் மீலம் மலேமும் வலுவடையும் என்ற எண்ணம், அவனுக்குப் பத்மா வீட்டுக்குச் செல்வதில் அதிக ஆர்வத்தை உண்டாக்கியது.

இருந்த போதிலும், அவன் மனதில் ஒரு பயமும் தயக்கமும் ஏற்படவே செய்தன. பரமானந்தர் முன்னால் நான் எப்படி நடந்து கொள்வது, என்ன பசுவது, அவரது முன்னிலையில் தன்னம்பிக்கையுடன் தன்னால் நடந்து கொள்ள முடியுமா? ஒரு வளைய அவர் முன்னால் திக் கித் தடும்மாறிப் பரிசீலிக்கத் தக்க முறையில் நான் நடந்து கொள்வனோ என்பது போன்ற இளமகைக் குரிய இயல்பான அச்சங்கள் பலவும் அவனிடத்தே தோன்றின. ஆனால் நாடக தினத்தன்று பரமானந்தர் திரைக்குப் பின்னால் வந்து தன்னுடன் பசிய தோரணையை நினவைபுடுத்திக் கொண்டதும், இந்த அச்சங்களில் பாதிமற்றைத்தது. சற்றேறக் குறையை அறுபது வயது போல் தோன்றிய பரமானந்தர், உயரம் பரமனில் அவனது தந்தை சிவநசேரனை ஓரளவு ஞாபகமீட்டினார். ஆனால் சிவநசேரனோ நல்ல சிவப்பு. பரமானந்தரோ பத்மாவைப் போலில்லாமல் சிறிது கறுப்பாக இருந்தார். மலேமும், சிவநசேர் எப்பொழுதும் தன்னுடைய அந்தஸ்தில் அக்கறையைக் கொண்டவராக, காற்சட்டையும், “கூளோஸ் கோட்டும்” தலைப்பாகையும் அணிந்திருப்பார். அத்துடன் செல்வத்தின் பரிபுடும் பொலிவும், எல்லாவற்றுக்கும் மலோக ஒரு விதக் கர்வமும் அவர் முகத்தில் என்றும் கதிர் வீசிக் கொண்டிருக்கும். பரமானந்தரோ சாதாரண வளையவை வேட்டியும் சட்டையும் அணிந்து, அதற்குமலே ஒரு “டசுபீர்” கோட்டும் அணிந்திருப்பார். சட்டையைக் கழுத்து வரமீட்டி ஒரு பித்தளைப் பொத்தானை அணிவதும் அவரது வழக்கமாகும். அவரது முகத்தில் ஒருவித அடக்கமும் அமையியும் குடிகொண்டிருந்தன.

நாடக தினத்தன்று பரமானந்தர் ஸ்ரீ தருடன் பசியது, ஒரு கனவான் தனக்குச் சமமான இன்னொரு கனவானுடன் எப்படிப் பசுவானோ அப்படித்தான். அது அவரிடம் அவனுக்கு அநாவசியமான பயத்தையோ, அல்லது அவ்வித பயத்துக்குத் தடுண்டுகோலாக விளங்கும் அளவுக்கு மீறிய மரியாதை உணர்ச்சியையோ ஏற்படது தடுத்த போதிலும், இன்று “நான் காதலிக்கும் பெண்ணின் அப்பா, எல்லாம் சரியாக நடந்து முன்னறினால் தன் மாமனாகப் போகிறவர்” என்ற எண்ணம் அவன் சிந்தனை ஓவ்வொன்றுக்கும் பின்னணியில் அவனை அறியாமலே ஒரு திரை போலத் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததால், அவர் மீது ஒரு வித பயம் அவனுக்கு ஏற்படவே செய்தது. “பரமானந்தர் நாடகத்தலைவிரும்பியது உண்மையானது. என்ன மசெசியதும் உண்மையானது. பத்மாவுடன் நான் ஓரளவு பழகுவதைப் பார்த்ததும் பாராதவர் போலிருப்பதும் உண்மையானது. இருந்தாலும் நான் அவளையே காதலிப்பதை விரும்புவாரா? என்ன நான் கலையார் வமுள்ளவராக இருந்தாலும் ‘காதலித்து மணம் புரிதல்’ என்ற பிரச்சினையில் அவர் முற்றிலும் பழையைக் கொள்கைப் பண்டவராகவிரும்பு கலாமல் லவா? ஏன்? “நாடகத்திற காவியத்திற காதலனறால் நாட்டினர்தாம் வியப்பெய்தி நன்றாமனெபர். வீடகத்தில் கிணற்றோரத்தே, வயலருகே காதலனறால், பாடகை கட்டி அதை ஒழிக்க வழி செய்கின்றாரே, இவரும் அப்படிப்பட்டவரல்லர் என்பது என்ன நிச்சயம்! கடவுளே, மாரியம்மா, அவர்

அவ்வாறில்லாமலிருக்க நீ தான் உதவி புரிய வணேட்டும்,” என்று பலவாறு சிந்தித்தான் ஸ்ரீ தர்.

ஆனால் ஸ்ரீ தரின் பதற்றம் அத்துடன் நிற்கவில்லை. தனது உண்மையான அந்தஸ்தை மறக்க அவன் நடத்திக் கொண்டிருந்த ஆள் மாறாட்ட நாடகமும் அவனுடைய உள்ளத்தையாட்டி போல் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. இருந்த போதிலும் ஓர் இளைஞனது உள்ளத்துக்குக் காதல் என்ற பரூணர்ச்சி கொடுக்கும் தரியத்தையாரே அளக்கவல்லார்? ஒரு கன்னிகாக இவ்வூலகில் காதலர்கள் எதை எதை எல்லாம் செயாத் தயாரவிரும்புகிறார்கள்? காதலுக்காக உயிரையே பணயம் வைப்பவர்கள் எத்தனை பேர்? இன்று கட்டப் பத்திரிகைகளில், அப்பிப்பட்டவர்களின் செய்தி வரத்தானே செய்கிறது? காதலின் வயப்பட்ட ஸ்ரீ தரும் தன் பயங்களை எதிர்த்துப் போராடி எழுத்த காரியத்தையாட்டியும் முடித்ததே தீர்வணே, பின் நிற்கப் போவதில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டான்.

ஸ்ரீ தர் காலபை பத்தரமணியளவில் தனது காரணத்தானே ஓட்டிக் கொண்டுகொட்டாளுசனே 'கொலீ ஜ் ரோட்டகை கண்டு பிப்பிப்பதற்குச் சனென்றான். அவன் கொழும்பிலே நீண்ட காலமாக வசித்தபோதிலும் நகரின் இந்தப் பகுதியில் அவன் நடமாடியதேயில்லை. ஓரொரு சமயம் தனது தாயார் கொழும்புக்கு வரும் நேரங்களில் அவளது நச்சரிப்புத் தாங்காமல் அவனுடன் கொட்டாளுசனையிலுள்ள மாரியம்மன் கோவிலுக்கு அவன் போயிருப்பது உண்மையானது. இருந்தாலும் கொட்டாளுசனையில் அந்தக் கோயிலை விட வேறு எதுவுமே அவனுக்குத் தெரியாது. இன்று மூதன் மூதலாகக் காரண அதிக வேகமின்றி அவன் கொலீ ஜ் ரோட் வழியாக ஓட்டிச் சனென்றபோது, தான் வசித்த ஹோரட்டன் பிளேசுக்கு இத்த வீதிக் கும் இருந்த பரெய வித்தியாசத்தையவன் கவனித்தான். அகன்று விரிந்து பச்சைப் பச்சலென்ற நிழல் மரங்களுடனும், இருப்பறுத்திலும் பரெய மாளிகைகளுடனும் விளங்கிய ஹோரட்டன் பிளேஸ் அருகே, ஓடும் கிய ஓழும் கையோல் விளங்கிய இத்தச் சிறிய வீதி எங்கே? குப்பயையும் கட்டமும் சிறிய தட்டிக் கடைகளும் விளங்கிய அத்த வீதியில் ஒரு சிறிய வீட்டுப் 'பலேயே 48ம் நம்பர் 'தோட்டம்'. தோட்டம் என்றதும் பயிர்ச்செய்கையென நடக்கும் தோட்டமென்றோ எண்ணிவிட வணேட்டாம். சின்னஞ்சிறுவீடுகள் ஒன்றோடென்று சங்கிலித் தொடர் போல் இணைந்திருக்கும் இருப்பிட வரிசைக்கே கொழும்பில் "தோட்டம்" என்று பெயர். 48ம் நம்பர் வீட்டு வரிசையில் ஒரு பூறச் சுவரில் கறுப்பு மையினால் ஒரு வட்டமிடப்பட்டது, அதற்கு நடுவில் 48 என்ற இலக்கம் பரெய எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டிருந்தது. "இதில் பன்னிரண்டாவது வீட்டிலே தான் எனது பத்தா வசிக்கிறாள்" என்று தனக்குள் தானே கட்டிக் கொண்ட

ஸ்ரீ தர் தனக்குமும் பத்மாவுக்கும் இருந்த பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைப் பற்றியும் சிந்திக்காமல் இல்லலை. மாமன்னனாகிய துஷ்யந்தனுக்கும் ஆசிரமத்துப்பெண் சகுந்தலகைக்கும் ஏற்பட்ட காதலும், இலங்கைமன்னன் துட்டகைமுனுவின மகன் சாலியகுமாரனுக்கும் பஞ்சமகுலப்பெண் அசோகமாலாவுக்கும் ஏற்பட்ட காதலும் அவனுக்கு நினவை வந்தன. “அவர்களிடையே இருந்த ஏற்றத்தாழ்வுடன் ஒப்பிடும் போது, எனக்கும் பத்மாவுக்குமிடையே உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு எம்மாதிரி? அதனைச் சமாளிப்பது அவ்வளவு கடினமாயிருக்க முடியாது. மலேமும், நான் அவளை உண்மையாகவே நேசிக்கிறேன். அவளும் என்னையே நேசிக்கிறாள். இந்த நிலையில் இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் எல்லாம் தவிடுபொடியாவது நிச்சயம்,” என்று சிந்தித்தவாறே வீட்டை நோக்கிக் காரை ஓட்டினான் ஸ்ரீ தர்.

அன்று மாலையே ஸ்ரீ தர் பத்மாவீட்டுக்கு வந்தபோது சற்றே கக்குறையை ஐந்து மணியிருக்கும். ஹோர்ட்டன் பிளேசிலிருந்து கொட்டாஞ்சனையைக் காரிலையே வந்திருந்தபோதிலும், காரை 48ம் இலக்கத்தோட்டத்துக்குச் சற்றே கக்குறையைக் காலமலை திரைத்திலவே தியின் ஒதுக்குப் புறமான ஓரிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு, பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி வரும் பாவனையிலையே ஸ்ரீ தர் பத்மாவீட்டுக்கு வந்தான். எங்கே பளபளவென்று விளங்கிய தனது பெரிய காரைக் கண்டதும், அவர்கள் தனது அந்தஸ்தை நினதைது மிரண்டு விடுவார்களோ என்ற அச்சம் அவனுக்கு. அவ்வாறு நிகழ்ந்தால் அவன் தன் அருமைப் பத்மாவை இழக்க நேரிடும்ல்லவா? கார் விஷயத்தில் மட்டுமல்ல, உடை விஷயத்தில் கட்டி அவன் இதற்கைய விபத்து ஏற்படக் கட்டாது என்று கருதி, மிகவும் அடக்கமாகவே உடதுதி வந்தான். ஒரு மத்திய தர வாதியார் வீட்டுப் பெண்ணைக் காதலிக்கும் வாலிபன் எவ்வாறு உடதுதி வருவான் என்பதை தனக்குத் தெரிந்த அளவில் யக்கித்து அதற்கேற்றவாறு உடதுதியிருந்தான் அவன். ஆனால் என்ன செய்தாலும் அரசகுமாரன் போன்ற தனது தோற்றப் பொலிவை மட்டும் அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

பத்மாவும் பரமானந்தரும் ஸ்ரீ தரையால் மணியிலிருந்தே எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். உண்மையில் ஸ்ரீ தரையே போலவே பத்மாவும் அன்று காலையிலிருந்தே அதிக பரபரப்பைத் திருந்தாள். காதலன் மூதன் மூறையாகத் தன் வீட்டுக்கு வரும்பொழுது, எந்தப் பெண்ணைக் குத்தான் அவ்வித பரபரப்பேற்படாது! ஸ்ரீ தர் வீட்டுக்கு வரும் போது வீடு மிகவும் சூத்தமாயிருக்க வேண்டாமென்பது அவளது எண்ணம். அதற்காக இரண்டு மூன்று தடவைகள் வீட்டைத் தும்புகட்டையால் பெருக்கிச் சூத்தம் செய்து விட்டாள் அவள். உண்மையில் ஸ்ரீ தர் வருவதற்கு

இரண்டு நிமிஷங்களுக்கு முன்னால் தான் அவள் வீட்டைக் கட்சி மூறையாகப் பெருக்கிவிட்டு, வாசலுக்கு வந்து விதிபுறத்தில் கண்ணை எறிந்து ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டு உள்ளே சென்றான். உள்ளே சென்று மசேயிலிருந்து புத்தகங்களை ஒன்பதாவது தடவையாக அவள் அடக்குவதற்கும், ஸ்ரீ தரின் முகம் வாசலில் தோன்றுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

பரமானந்தர் “ஓ, ஸ்ரீ தரா, வா தம்பி. இதனோ இந்நாற் காலியில் உட்கார்” என்று வரவற்றேறார். ஸ்ரீ தரமும் முகமலர்ந்து புன்னகை செய்து கொண்டே, நாற் காலியில் உட்கார்ந்தான்.

பரமானந்தர் “ஸ்ரீ தர்! உங்கள் வீட்டைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டாயா?” என்று கட்டேடார். “இல்லையே. கையில் வீட்டின் இலக்கம் இருந்ததால் எவ்வித கஷ்டமும் இன்றியே வீட்டைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன்” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

அதன் பின் அதையும் இதையும் பற்றி இருவரும் உரையாட ஆரம்பித்தார்கள். பரமானந்தர் தனது அலுமாரியைத் திறந்து, பழைய ‘போட்டோ ஆல்பம்’ ஒன்றை எடுத்து வந்தார். அதில் அவர் இளமையில் நடித்த பல நாடகக் காட்சிகளும் இடம் பெற்றிருந்தன. அவற்றில் ஒன்று அரிச்சந்திரன் நாடகக் காட்சி. பரமானந்தர் மயானத்தலைக் காக்கும் வட்டியான வேஷத்தில் கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தார்.

இன்னொன்று நல்லதங்காள் நாடகக் காட்சி. அதில் பரமானந்தர் நல்லதங்காளாகப் பிணை வேஷத்தில் காட்சியளித்தார். ஸ்ரீ தரமும் பரமானந்தரமும் நாடகங்களைப் பற்றி உற்சாகமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். அரிச்சந்திர விலாசத்தில் தனக்கு ஞாபகத்திலிருந்த சில தருக்களைப் பாடிக் காட்டினார் பரமானந்தர். ஸ்ரீ தர் அவற்றை இரசித்தானபோது இல்லையே, பத்மாவை முன்னிட்டும் அவற்றை மிகவும் இரசிப்பது போல் பாவனை காட்ட மட்டும் பின் நிற்கவில்லை. பத்மாவைக் கோதந்தையின் கர்நாடக மெட்டுகள் சிரிப்பை ஊட்டின.

பத்மா ஒரு கண்ணாடி ‘ட்ரேயில்’ ‘ஓரேஞ் பார்லி’ கொண்டு வந்து கொடுத்தான். ஸ்ரீ தருக்காச சாதாரணமாக ‘ஐஸ்’ போடப்பட்ட அல்லது குளிர் ப்பெட்டியில் நன்கு குளிர் ப்படுத்தப்பட்ட குளிர் பானங்களைத் தான் குடித்துப் பழக்கம். எனவே பத்மா கொண்டு வந்து குளிர் ப்படுத்தப்படாத பானத்தை அவனால் குடிக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் அவளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக, அவன் அதைக் குடிக்கும் படியாயிற்று.

பரமானந்தர் பசேசு இப்போது வறேறு திசையில் சனெறது.

“தம்பி! நீர் யாழ்ப்பாணத்தலை எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்?” என்று கட்டேடார் அவர்.

“உடலுவில்” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

பச்சைப் பொய்!

“உங்கள் அப்பா என்ன தொழில் தம்பி!”

“உபாத்தியாயர். இளைப்பாறியிருக்கிறார்” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

அதுவும் பொய்!

ஒரு பொய்யைச் சொல்லிவிட்டால், பின்னால் அதற்கு உண்மையின் வலுவை ஏற்படுத்த இன்னும் எத்தனை பொய்களைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது!

“அப்படியா? அவரும் என்னப்போல உபாத்தியாயர் தானா?” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தார் பரமானந்தர். பின்னர் தான் மானிப்பாயைச் சேர்ந்தவர் என்றும், வாலிப வயதில் வலையை கிடகை காததால் கிறிஸ்தவராக மதம் மாறிக் கொழும்பில் ஒரு பாடசாலையில் உபாத்தியாயராக வலையைக் கமர்ந்ததாகவும், பின்னால் பழையபடி இந்துவாகிவிட்டதாகவும் கபரினார் அவர்.

“தம்பி! நான் கிறிஸ்தவனாக மாறியது உண்மையில் தவறுதான். இன்னும் அது என்கிறதை உறுத்துகிறது. ஆனாலும் வலையை கிடகை காத பலர் உபாத்தியாயர் தொழிலுக்காக அன்று அவ்வாறு மதம் மாறினார்கள். ஆனால் இவ்விதம் பொருளாதாரக் காரணத்துக்காக மதம் மாறியவர்கள் ஒரு பொழுதும் உண்மையைக் கிறிஸ்தவர்களானதில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததும் பழையபடி இந்துவாகி விடுகிறார்கள். இதுவே என்கிற விஷயமும்” என்றார் பரமானந்தர்.

பின்னர் மதம் மாறியதனால் தனக்கேற்பட்டால் கஷ்டங்களை எடுத்துக் கபரினார் அவர். கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேர்ந்ததும் தன்னதைத் தனது உறவினர்கள் எல்லோரும் விலக்கி

விட்டார்கள் என்றும் மதிப்புக் குறைவாக நடந்த ஆரம்பித்தனரன்றும் க஠்றினார் பரமானந்தர் “இதனால் இன்று பெயரளவில் தான் நான் மானிப்பாய் க்காரன் . நான் திருமணம் செய்து என மனவை- பத்மாவின் தாய் ஒரு கிறிஸ்தவ அனாதை நிலயத்தில் வளர்க்கப்பட்டவள் . பத்மாவைக் குப் பதினாறு வருஷங்களுக்குப் பிற்போதே அவள் இறந்து விட்டாள்” என்று தன் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சூரூக்கமாகக் க஠்றினார் அவர் .

முடிவாக “இன்று எனக்கு வரும் பின்னணியை மிகக் குறைவானதுதான் . இரூந்தாலும் சில பிள்ளைகளுக்கூப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன் . பின்னணியும் பிள்ளைகள் கொடுக்கும் சம்பளமும் சரூந்து ஒருவாறு வாழிக்கையை ஓட்ட உதவுகின்றன . என்னுடைய நல்ல காலத்துக்கு ஆண்டவன் கிருபையால் இரூபத்தாந்து ர஠்பாவைக் கு இந்த வீ டு கிடைத்திருக்கிறது . வசதியான வீ டுதான் . ஒரு குறைவாக மில்லை . பத்மா பீ . ஏ. பாஸ் பண்ணி எங்கயோவது வாத்தியாராக அமரந்துவிட்டால் , எல்லாக் கஷ்டங்களும் பறந்துவிடும் என்று மலேமும் பசீனார் பரமானந்தர் .

ஸ்ரீ தரூக்கு அவர் பசீசூ சில சமயங்களில் விநோதமாக இரூந்தது . தாம் வாழும் அந்த சின்ன வீ ட்டை அவர் வசதியான வீ டு என்று வர்ணித்த போது அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிடும் போலிருந்தது . இரூந்தாலும் , பண்புள்ளவனாதலால் எவ்வித மயெப்பாட்டையும் காட்டாமல் வீ ட்டை மலேமும் கீழும் பார்த்தான் அவன் . மின்சார வளையச் சமில்லை . க஠்றிசூத் சய்யப்பட்டாது , அங்குமிங்கும் ஓட்டைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன . சூவர் பல இடங்களில் இடித்து காரை போயிருந்தது . அவன் அவற்றைப் பார்த்த விதத்தை நோக்கிய பரமானந்தர் அந்தப் பார்வைக்குத் தனக்குத் தெரிந்த அர்த்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே , “ஸ்ரீ தர் ! என்ன யோசிக்கிறாய் ? லடை இல்லாது என்று? ஆம் . உண்மையில் அது எந்த வீ ட்டுக்கு ஒரு குறைதான் . மூக்கியமாகப் பத்மாவைக் கு இரவில் படிப்பதற்கு அது ஒரு தடைதான் . ஆனால் , நான் அக்குறையை நிவர்த்தி செய்துவிட்டேன் . ‘பெட்ரோமாக்ஸ் லாமப் பொ’ என்று அவனுக்குக் காக்கவே வாங்கியிருக்கிறேன் . அதன் விலை எழுபத்தாந்து ர஠்பா” என்றார் .

ஸ்ரீ தரூக்கு அவர் விலை க஠்றிய விதம் விசித்திரமாயிருந்தது . தனது தந்தை சிவநசீர் பத்தாயிரம் ர஠்பாய் பொருளைப் பற்றிப் பசீசூப் போது க஠்றி “பத்தாயிரம் ர஠்பா தான்” என்று மிகவும் அலட்சியமாகப் பசீசூவதை அவன் கடைபிர்க்கிறான் . ஆனால் பரமானந்தரோ உலகத்துச் சில்லம் எல்லாவற்றையும் கொடுத்து , அந்த லாமப் பொ வாங்கியவர் போலல்லவா பசீசூகிறார் என்று அவன் ஆச்சரியப்பட்டான் !

பத்மா வீ ட்டுக்கு ஸ்ரீ தர் விஜயம் செய்த முதலாம் நாள் சம்பவங்கள் இவ்வளவுதான் . வீ ட்டை விட்டாக் கிளம்புமுன் ஸ்ரீ தரிடம் பரமானந்தர் , “தம்பி! இது உன் வீ டு போல . விருப்பமான நரேம் இங்கு வந்து போகலாம்” என்று குறிப்பிட்டார் . ஸ்ரீ தரூம் “சரி வருகிறேன்” என்று க஠்றிப் பத்மாவை நோக்கிக் கள்ளத்தனமாக ஒரு புன்னகையை உதிர்த்துவிட்டுப் புறப்பட்டான் .

ஸ்ரீ தரின அந்தப் புன்னகையைப் பதமா அன்று பல மணி நேரம் மறக்கவில்லை. இரவு துயிலச் சின்றபோது ஸ்ரீ தரின அப்புன்னகையைப் படுக்கைக்கும் எடுத்துச் சின்றாள் அவள். கண்ணை மூடிக் கொண்டு தும் கண்ணுள் திரிந்தது அப்புன்னகை. அதற்குப் பதில் புன்னகை செய்தவாறே நித்திரை போனாள் அவள்.

அன்றிரவு சூரஷே மிகவும் நேரம் கழித்தே வீட்டு வந்தான். ஸ்ரீ தர் அவனுக்காகக் காத்திருந்து காத்திருந்து அலுத்துப் போய் விட்டான். தனது கொட்டாஞ்சனையை விஜயத்தின் வற்றியதைப் பற்றி சூரஷேக்குக் கஹி மகிழ வணைட்டுமென்று அவன் விரும்பினான். ஆனால் சூரஷே நேரத்துக்கு வந்தால் தானே!

சூரஷே வீட்டு வந்தபொழுது இரவு பதினொரு மணியாகிவிட்டது. அவனது உறவினர் ஒருவர் வள்ளவத்தையில் ஒரு கடவை வைத்திருந்தார். அவரைக் காணப் போனதினாலையே இத தாமதம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ தர் சூரஷேவைக் கண்டதும் தனக்குத் தகுந்த மூழுவதும் அவிழ்த்துவிட்டான். அவனும் எல்லாவற்றையும் இரசித்துக் கேட்டான். காதல் கதை கேட்பதற்கு யாருக்குத் தான் ஆசையில்லை!

“ஆனால் நீ பொய்க்குப் பின் பொய்யாக அவிழ்த்துவிடக்கூடியே. ஊரின் பெயர் பொய். அப்பா பெயர் பொய். அவரது தொழில் பற்றிய தகவல் பொய். நாளகைக்கு நீ முன் சொன்ன பொய்யை மறந்துவிட்டு அதற்கு முற்றிலும் மாறான தகவலைப் புதிய பொய்யாகச் சொல்லப் போகிறாய். ஜாக் கிரதே!” என்றான் சூரஷே கலையாக.

ஸ்ரீ தர், “நான் அவ்வளவு மடையனல்ல - நீ என்ன நினைத்தாய்! பொருத்தமான பொய் கஹி எனக்குச் சொல்லத் திரியாது என்று நினைத்தாயா, என்ன!” என்றான்.

சூரஷே, “ஸ்ரீ தர்! அந்தக் காலத்தில் அரிச்சந்திரன் போன்றவர்கள் தங்களுக்குப் பொய் சொல்லத் திரியாது என்று சொல்வதில் பெருமையடைந்தார்கள். ஆனால் இன்று நீ யோ 'எனக்கா பொய் சொல்லத் திரியாது' என்று பெருமையோடு கேட்கிறாய். அது கிடக்கட்டும். இன்று நீ உனக்குப் பண்பாடு பெயர் சின்னப்பா என்று கஹியிருக்கிறாய். நாளகைக்கு அதை மறந்துவிட்டு வறேதோவது பெயரைச் சொல்லிவிடாதே. உண்மையில் இந்த விவரங்களை ஒரு டயரியில் குறித்து வைத்துப் பாடமாகக் கிக்கொள்” என்றான் சூரஷே.

“அதசைச் செய்வதற்கு உன்னுடைய ஆலோசனை கிடகைக்கும் வரநான் காத் திருக்கவில்லை. இதோ பார், சூரஷே” என்று சொல்லிய வண்ணம் தான் மசேயில் எழுதிக் கொண்டிருந்த ஒரு காகிதத்தை எடுத்து சூரஷேதிடம் நீட்டினான் ஸ்ரீ தர். அதில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது. தந்தை பெயர்: சின்னப்பிள்ளை; தாய் பெயர் பார்வதி; ஊர்: ஊடூவில். மசேயில் இருக்கும் போது பொழுதுபோகாவிட்டால் காகிதத் துண்டுகளில் ஏதாவது கிறுக்கிக் கொண்டிருப்பது ஸ்ரீ தரின் வழக்கம். அந்த வழக்கத்தின்படி அவன் கிறுக்கியிருந்த வார்த்தைகளே அவை.

சூரஷே மசேயில் சாப்பிட உட்கார்ந்தபோது ஸ்ரீ தரும் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். வலைகை காரன் சூப்பயா பால் கொண்டுவந்தான். நன்பரகல் தங்குவதற்குத் தயாராகும் நேரமறிந்து சட்டான பால் தயாரித்துத் தருவது அவனது வழக்கம். ஸ்ரீ தர் பால்பைப் பருகியவாறே சூரஷேதிடம் கதைகொடுக்க ஆரம்பித்தான்.

வள்ளுவத்தையில் கடவைத்திருந்த உறவினருக்குத் தனது மாமனார் எழுதியுள்ள ஒரு கடிதத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தான் சூரஷே. “மாமா எனது வாழ்க்கையின் மலர்ச்சிக்காகப் புதியதொரு திட்டம் வகுத்திருக்கிறார், ஸ்ரீ தர். ஆனால் பாரக்கப்போனால் அது எனக்காக வகுக்கப்பட்ட திட்டமல்ல. தனது மகள் சிறப்பாக வாழ வளையுமென்ற விருப்பத்தில் அவர் செய்கிறதற்கும் ஏற்பாடு. உண்மையில் தன்மானமுள்ள மனிதன் இப்படிப்பட்ட ஏற்பாடுகளை ஏற்கக் கூடாதுதான். இவற்றின் மூலம் அவருக்கும் எனது அத்தனை மகளுக்கும் எனக்குள்ளே கடமைப்பாடு மலையும் அதிகரிக்கிறது. கடமைப்பாடு என்றால் என்ன? ஒரு வித அடிமைப்பாடு தானே? இருந்தாலும் என்ன செய்வது? என்னைப்போன்ற போதிய பணமில்லாதவர்களுக்கு வேறே வழி ஏது?” என்று பீடிகையுடன் ஆரம்பித்தான் அவன்.

“சரி. பீடிகை இருக்கட்டும். விஷயத்துக்கு வா. மாமாவின் திட்டமென்ன?” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

“இம்மாதம் பீட்சை “ரிஸல்ட்” வந்ததும் நான் இங்கிலாந்துக்கு மறேப்பிப்புக்குப் போய் வரவளையுமென்று விரும்புகிறார் அவர்.

அப்பொழுது எனக்குள்ளே ‘பிமாண்ட்’ அதிகரிக்கும் என்பது அவரது எண்ணம். எனக்கும் அது பிரியம் தான். ஆனால் அவர் கருதும் அந்த பிமாண்டுக்காக அல்ல; என்ற அறிவு சிறப்படையும், சவேதை திறனும், சமுதாய உபயோகமும் அதிகரிக்கும் என்ற காரணம் தான் எனக்கு இதில் ஆசையை ஏற்படுத்துகிறது. ஸ்ரீ தர், நீ இதில் ஒரு புதுமையைப் பார்த்தாயா? என ஆசையோ பொதுநலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

மாமாவின ஆசையோ சூயநலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆனால் அவருடைய சரேக்கையில் லாமல் எனப் பொதுநல எண்ணம் எப்படி நிறைவேறும்? சமுதாயத்தில் இந்த விசித்திர நிலைமை நிலவுவதற்கு என்ன காரணம் என்று நீ நினைக்கிறாய்?" என்றான் சூரஷே.

“எனக்கு இவகைகளைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. நீ தான் மிகப் பெரிய புஸ்தகங்களான எல்லாம் கொண்டு வந்து வாசிக்கிறாய். என்ன காரணம்? சொல் பார்ப்போம்” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

“இன்றைய சமுதாய வாழ்க்கை முழுவதும் பணம் என்ற ஒரே மையத்தைச் சூற்றியே சூழல்கிறது. அதை ஒவ்வொருவனும் எப்படிக் கண்டிப்பாக வணைப்பியிருக்கிறது. இந்த நியதியில் நடப்பெறும் ஓர் அமையிலே இப்படிப்பட்ட விசித்திரங்கள் நடந்து கொண்டேயிருக்கும்” என்றான் சூரஷே.

ஸ்ரீ தர் அலுப்புடன் “நீ என்றும் போல் உன்னுடைய சோஷலிஸப் பிரச்சாரத்துக்கு வருகிறாய் போல் தெரிகிறது. சூரஷே! உண்மையில் என்னைப் பொறுத்தவரையில் நீ டாக்டர் வேலைக்குப் படிப்பது வீணானே நான் நினைக்கிறேன். அரசியலில் நீ பல விஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய். கொலீ ஜில் கட்ட அரசியல் சங்கத்துக்கு இவ்வாறும் நீ தானே தலவை! ஏன் நீ அரசியலில் ஈடுபட நினைக்கவில்லை” என்றான்.

சூரஷே சிரித்துக்கொண்டு, “நல்லாய்ச் சொன்னாய்! நான் அரசியலில் ஈடுபட விரும்புகிறேன். அதுவும் சோஷலிஸ அரசியலில் என்றால் மாமா எனது படிப்புக்குப் பணம் உதவ்வார் என்று எண்ணுகிறாயா நீ! உண்மையைச் சொன்னால் ஸ்ரீ தர் அரசியலில் ஈடுபடக் கூட இன்றைய சமூக நிலையில் தன்கையில் பணம் இருக்க வணைடும். அதற்குக் கூட நான் லாயக்கில்லை. நான் அரசியல் செய்வதென்றால் என் தாயாருக்கு நான் செய்ய வணைப்பிய கடமைகளைச் செய்யாமல் வீட்டை விட்டு ஓடிப் போய் தான் அதில் ஈடுபட வணைடும். ஆனால் உன் நிலைமை வேறு. அளவற்ற சொத்துள்ள உனது நிலையில் நான் இருந்தால் கட்டாயம் நான் அரசியலில் குதித்துத் தான் இருப்பேன்.

இன்றைய நிலையில் நான் சமுதாயத்தின் கைதி. சந்தர்ப்ப சமூக நிலைகளின் கைதி. குடும்ப நிலைமையால் முற்றிலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஸ்ரீ தர்! உன்னைப் பொறுத்தவரையில் இன்று கூட நீ அரசியலில் ஈடுபடலாம்” என்றான்.

ஸ்ரீ தர், “ஆனால் எனக்கு அரசியலில் சிறிது கட்ட அக்கறையில்லையே. உண்மையில் நான் எவருடனும் அரசியல் பற்றிப் பசேுவதேயில்லை. ஆனால் நீ யோ சாமர்த்தியசாலி. சந்தர்ப்பமறிந்து பொருத்தமாக அரசியல் பசேுகிறாய். அதுவும் அளவறிந்து பசேுவதனால் தான் சில சமயங்களில், நான் உன்னுடன் அதைப் பற்றிப் பசேுகிறேன். மலேம அரசியல் பற்றி என்னவை விட உனக்கு எவ்வளவோ தெரியும். அதனால் உன்னுடன் பசேுவதில் எனக்கு அறிவுத் துறையில் இலாபமும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் எனக்கு இன்றுள்ள பிரச்சினை, அரசியல் பிரச்சினையல்ல. காதல் பிரச்சினை. அது ஒன்றுதான் என மனத்ததைத் தொட்கிறது” என்றான்.

சுரஷே, “எனக்கோ அந்தப் பிரச்சினையில்லை. என திருமணத்தை என மாமாவும் அம்மாவும் தீர்மானித்து விட்டார்கள். ஏன், எங்களது தமிழ்ச் சமுதாயம் என்னுடைய இத்திருமணப் பிரச்சினையைப் பல ஆயிரமாண்டுகளுக்கும் முன்னரே தீர்மானித்துவிட்டதென்று கட்டச் சொல்லலாம்” என்றான்.

“அது எப்படி?” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

“மச்சானை மணமுடிக் வணேட்டும். அத்தை மகளகைக் கட்ட வணேட்டும் என்பது என்று நேற்று விதிக்கப்பட்ட சட்டமா என்ன? அச்சட்டத்துக்கு அடங்கி நடக்க வணேடிய நிலையில் நான் இருக்கிறேன். பார்த்தாயா ஸ்ரீ தர் இன்னொரு விசஷேத்தை? எண்ணத்தால் நான் புரட்சிக்காரன். ஆனால் சயலால் உன்னவை விட அதிகமாகச் சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கும் நல்ல பிரஜை நான்” என்றான் சுரஷே, சிந்தனை தோய்ந்த புன்னகையுடன்.

ஸ்ரீ தர் மனம் இப்பொழுது வறேிடத்தில் சஞ்சரித்தால் அர்த்தமில்லாமல் “ஆம்” என்ற பாவனையில் தலையை அசைத்தான். சுரஷே மலேப்பிப்புக்காக இங்கிலாந்துக்குப் போய்விட்டால் தான் தனித்துவிட நரேிடமே என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் எழுந்து அதைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். தனது ஓரே நண்பன், தன் மனத்திலழும் எல்லா எண்ணங்களையும் ஒளிவு மறைவின்றிப் பசேக் கட்டியதாயிருக்கும் தன் ஓரே ஆத்ம நண்பன், தன்னவை விட்டுப் பிரியப் போகிறானே என்ற எண்ணம் அவனுக்குக் கவலையை உண்டாக்கியது. ஆனால் அதை எப்படித் தடுக்க முடியும்? சுரஷேதின் எதிர்கால நன்மைக்கு அவன் லண்டன் செல்வதும், அங்கு பட்டம் பெற்றுத் திரும்புவதும் அவசியம். ஆகவே, மனதிலழந்த கவலை எண்ணங்களதை தன்னாலியன்ற அளவு அகற்றிக் கொண்டு சுரஷேக்கு, அவன் திட்டங்களில்லாம் வறெறியடைய வணேட்டும் என்று வாழ்த்துரை வழங்கினான் ஸ்ரீ தர்.

சுரஷே பதிலுக்கு “அவகை கிடக்கட்டும் ஸ்ரீ தர். நான் உன்னிடம் ஒரு வணேட்டுகளேன்

செய்ய விரும்புகிறேன். நான் எங்கிருந்தாலும் உன் திருமண அழைப்பை மட்டும் அனுப்ப மறந்துவிடாதே மூடியுமானால் பத்மா - ஸ்ரீ தர் திருமணத்தைப் பக்கத்திலிருந்து பார்க்க நான் வந்ததே தீர்வுவனே” என்றான்.

ஸ்ரீ தர், “சுரேஷ்! நீ கட்டை நான் என் திருமண அழைப்பை உனக்கு அனுப்புவது? நீ செவ்வாய்க் கிரகத்துக்குப் போய் அங்கே குடியிருந்தாலும் எனது அஞ்சல் உன்னைக் கட்டாயம் அங்கே தேடி வரும். அது போக, நீ என் பத்மாவை ஒரு தடவையாவது நேரில் பார்த்ததில்லையல்லவா? நிச்சயம் நீ லண்டன் போகு முன் உன்னை நான் அவளுக்கு அறிமுகம் செய்து வகைக்க வேண்டும்” என்றான்.

சுரேஷ், “என்ன? நான் பத்மாவைப் பார்க்கவில்லையா? அதை நீ, அவ்வளவு நிச்சயமாக எப்படிச் சொல்ல முடியும்? நான் பத்மாவை நன்றாகப் பார்த்திருக்கிறேன்” என்றான் விஷமச் சிரிப்போடு, சாப்பிட்ட கையை மசேயிலிருந்த கண்ணாடி நீர்க்குவளையுள் கழுவிக் கொண்டே.

“பொய் சொல்லாதே, நீ பத்மாவைப் பார்த்ததேயில்லை” என்றான் ஸ்ரீ தர்.

“பார்த்திருக்கிறேன் அவளை வர்ணிக்கட்டுமா?”

“வர்ணி பார்ப்போம்.”

“மிகவும் அழகாயிருப்பாள். ஆனால் ஸ்ரீ தர் எனது வர்ணனை உனக்குக் கோப மட்டிக் கட்டும். ஆகவே இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன்..”

“இல்லலை. நான் கோபிக்க மாட்டேன், வர்ணி.”

“ஆனால் அவள் உடம்பின் அழகை விடப் பச்சேசின் அழகு தான் யாரையும் கவரும். இன்னும் அவள் நடன இரூக்கிறதே. அதுதான் அவளின் சிறப்பு வாய்ந்த அம்சம். ஆனால் இவை எல்லாவற்றுக்கும் மலோனவை அவளது உடகைகள். தனது தோற்றத்துக்கு ஏற்ற வர்ணங்களதைத் தெரிந்தெடுப்பதில் வறேநே தப் பண்ணுமே

அவளாக்கு நிகராக முடியாது. ஸ்ரீ தர், எப்படி என வர்ணனை? நான் சொல்வது முற்றிலும் சரி தானே?”

"முற்றிலும் சரி. நன்றாக நரேில் பார்த்தவனால் தான் இவ்வளவு சரியாக அவளை வர்ணிக்க முடியும். சூரஷே, நீ பத்மாவை எங்கே பார்த்தாய், எப்பொழுது பார்த்தாய்?"

சூரஷே கலகலவென்று சிரித்துவிட்டு "ஸ்ரீ தர் நீ ஓர் அப்பாவி. ஓர் காதலன் கண்ணாக்கு ஓர் பணை இப்படித் தோன்றாமல் வேறு எப்படித் தோன்றுவான்? ஆகவே வெறும்மனவே வாய்ப்பந்தல் போட்டனே. நீ யோ ஏமாந்துவிட்டாய்!" என்றான்.

"இல்லை நீ போய் சொல்லுகிறாய். நீ அவளை எங்கே பார்த்திருக்கிறாய்" என்று அழுத்துமாகச் சொன்னான் ஸ்ரீ தர்.

சூரஷே, "ஸ்ரீ தர்! உன் போக்கே விசித்திரமாயிருக்கிறது. சற்று முன் தான் நான் அவளைப் பார்த்ததே இல்லை என்று அடம் பிடித்தாய். இப்பொழுதோ "இல்லை, இல்லை அவளைப் பார்த்துத்தான் இருக்கிறாய்!" என்று பிடிவாதம் செய்கிறாய், நல்ல ஆளப்பா நீ " என்றான்.

ஸ்ரீ தர் "அது எப்படி என்றாலும் நீ அவளைப் பார்த்ததும் உன் வர்ணனை கொஞ்சம் கட்டத் தவறில்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்வாய். இருந்து பார்!" என்றான்.

இவ்வாறு நண்பர்கள் இருவரும் பசிக்கொண்டிருக்க, சுவரில் மாட்டியிருந்த அலங்கார மணிக் கட்டு இன்னிசையொழுக, 'டாங் டாங்' என்று பன்னிரண்டு முறை மணி அடித்ததோய்ந்தது.

அது பாதி வழி அடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே சூரஷே எழுந்தான். "நரேமாகிவிட்டது. தபங்குவோம்" என்றான் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே.

